

УДК 37.013.73:7.01:316.77:17.023.34

DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-219-145-148

Д-Р МАЛЬГОЖАТА Карчмаржик –
доцент Іданського університету
ORCID: <https://orcid.org/000-001-9906-9574>
e-mail: malgorzata.karczmarzyk@ug.edu.pl

МИСТЕЦТВО ЯК ПРОСТІР ВЗАЄМИН У ГЛОБАЛЬНОМУ СВІТІ. ХУДОЖНЯ ОСВІТА В КОНТЕКСТІ ЕКОСОФІЇ ТА МІЖКУЛЬТУРНОГО ДІАЛОГУ

Сучасна мистецька освіта, що постає перед складністю сьогодення – включаючи зміну клімату, вимушену міграцію, розпад традиційних спільнот, зростаючу соціальну нерівність та поширення дезінформації у цифровій, гіперз'язаній реальності – вимагає докорінно оновленого підходу. Вона більше не обмежується опануванням художніх технік або аналізом візуальних стилів. Натомість відкривається до глибоко людських вимірів освіти: емпатії, присутності, усвідомленості, громадянської залученості та етичної відповідальності у глобальному контексті. У цьому ширшому значенні мистецтво постає не лише як мова чи особлива платформа комунікації – а й як простір зустрічі, форма спротиву, каталізатор зцілення та засіб зв'язку між особистостями і культурами. У статті представлено оригінальну педагогічну й художню методику – живописні діалоги, авторства Маргарити Карчмаржик, яка поєднує візуальну творчість із реляційною та невербальною комунікацією.

Розроблена на основі академічних досліджень, освітніх експериментів та міжкультурної практики в Європі й Камбоджі, ця методика сприяє інклюзивному, усвідомленому співтворенню та дозволяє встановлювати глибокий емоційний контакт поза межами мови. Вона дає учасникам можливість вільно самовиражатися, будувати емоційний резонанс і брати участь у процесах міжкультурного навчання, що сприяють емпатії, солідарності та самосвідомості. Методика ґрунтується на концепції екософії Фелікса Гваттарі, яка визнає взаємозалежність трьох екологій: довкілля, суспільства та психіки. Художнє співтворення розглядається як цілісний акт, що інтегрує екологічну свідомість із міжособистісним розумінням та екзистенційним осмисленням. На основі конкретних прикладів, авторських творів, автоетнографічних нотаток і рефлексивної оповіді лекція демонструє, як реляційні мистецькі практики можуть посилити освітні та терапевтичні процеси, сприяти інклюзії та зробити внесок у формування більш співчутливого, мирного й міжкультурно залученого глобального громадянського суспільства. Зрештою, вона закликає нас переосмислити роль мистця й педагога як фасилітаторів змістовних людських зустрічей, здатних через творчі акти плекати стійкість, діалог і екологічну свідомість.

Ключові слова: художня освіта, екософія, міжкультурний діалог, малярські діалоги, реляційна естетика, емпатія, трансдисциплінарне навчання, спільнотне мистецтво, педагогіка, заснована на мистецтві, глобальна освіта.

DR MAŁGORZATA Karczmarzyk –
Assistant Professor University of Gdańsk
ORCID: <https://orcid.org/000-001-9906-9574>
e-mail: malgorzata.karczmarzyk@ug.edu.pl

ART AS A SPACE OF RELATIONSHIP IN A GLOBAL WORLD. ART EDUCATION IN THE CONTEXT OF ECOSOPHY AND INTERCULTURAL DIALOGUE

Contemporary art education, confronted with the complexity of today's world – including climate change, forced migration, the disintegration of traditional communities, growing social inequalities, and the spread of disinformation in a digitized, hyper-connected reality – demands a fundamentally renewed perspective. It is no longer confined to mastering artistic techniques or understanding visual styles. Instead, it opens toward the deeply human dimensions of education: empathy, presence, mindfulness, community engagement, and ethical responsibility in the global context. Art, in this broader sense, becomes not only a language, different platform of communication – but also a space of encounter, a form of resistance, a catalyst for healing, and a medium of connection between individuals and cultures.

This article presents an original pedagogical and artistic method – painting dialogues, by Margaret Karczmarzyk, which combines visual creation with relational and non-verbal communication. Developed through academic research, educational experiments, and intercultural practice in Europe and Cambodia, the method promotes inclusive, mindful co-creation and enables deep emotional contact beyond linguistic barriers. It allows participants to express themselves freely, build emotional resonance, and engage in intercultural learning processes that support empathy, solidarity, and self-awareness. Rooted in Félix Guattari's concept of ecosophy, the method acknowledges the interdependence of three ecologies: environmental, social, and mental. Artistic co-creation becomes a holistic act that integrates ecological awareness with interpersonal understanding and existential reflection. Through concrete case studies, original artworks, autoethnographic notes, and reflective narration, the lecture demonstrates how relational art practices can empower educational and therapeutic processes, foster inclusion, and contribute to a more compassionate, peaceful, and interculturally engaged global civil society. Ultimately, it invites us to rethink the role of the artist and educator as facilitators of meaningful human encounters, capable of nurturing resilience, dialogue, and ecological consciousness through creative acts.

Key words: art education, ecosophy, intercultural dialogue, painting dialogues, relational aesthetics, empathy, transdisciplinary learning, community art, art-based pedagogy, global education.

Introduction and Justification of the Problem.

Literature Review Contemporary art education can no longer be limited to teaching techniques or analyzing styles. In the face of accelerating global transformations, such as climate crises, wars, migration, the pandemic, and the ongoing digitization of everyday life, art is increasingly becoming a space for constructing meaning, communication, and community (Eisner, 2002; Gude, 2007; Dewey, 1934). It is not only a form of expression – it is a language of empathy, presence, and being with the Other. It is a

form of communication that enables us to connect even in spaces that often block or limit us, such as verbal language, which differs from one country to another. The language of art is known across cultures, and although some symbols are distinct, building relationships and understanding through visual communication is indeed possible.

This new way of thinking about art education is inspired by the concept of ecosophy by Félix Guattari (2000), who distinguished three interconnected dimensions of ecology: environmental, social, and

mental. According to this approach, the educational process, especially in the field of art., should integrate:

- care for the environment (sustainable development and ecological awareness),
- the building of social relationships (community, solidarity, local action),
- and the internal development of the individual (identity, emotions, mindfulness).

This holistic perspective is reflected today in numerous educational programs that combine artistic activities with relational practices, local stories, and deep listening (Leavy, 2015). In times of crisis, art education can become a safe space where we learn not only how to create, but how to be with others, to see, to listen, and to understand (Springgay & Freedman, 2010). Research from recent years shows that artistic activities, especially in group form, can foster empathy, social competence, and the ability to communicate beyond linguistic or cultural boundaries (Boal, 1979; Illeris, 2007; ACEID, 2024).

Art teaches us dialogue – not verbal, but bodily, sensory, and based on presence. Ecosophy becomes a proposal for life and education that does not separate the body from the soul, the human from the planet, the self from the others. It is a "quiet revolution of care", a gesture toward another person, a search for understanding and listening to their voice.

The most recent studies emphasize the importance of art as a tool of empathy and intercultural communication. At the same time, educational programs such as *What Could/Should Curating Do?* (2024) point to the need for rebuilding local communities through artistic practices rooted in everyday life – yet open to global dialogue.

In this spirit, the method of painting dialogues that I have been developing in my research since 2016, both in Europe and Asia (e.g., Cambodia), is a practical realization of Guattari's ideas. Painting in dialogue, in silence, in shared rhythm, creates a space of non-verbal communication, fosters relationships, and amplifies the voices of those who are often excluded from dominant discourse. It is art not only as creation, but as relation. Not only as form, but as a process of co-feeling. The co-creation of images becomes a form of eco-social practice, where every gesture matters and every line carries presence.

Purpose of the Article. This article applies an autoethnographic research methodology combined with an art-based research approach, merging personal artistic and research experience with pedagogical reflection rooted in intercultural practices. The aim of the text is to present the potential of art education as a space of encounter, both symbolic and real, and to introduce the author's original method of painting dialogues as a tool for fostering communication, empathy, and intercultural understanding.

The intention is to highlight the role of art as a medium for communication and relationship-building in the context of contemporary global challenges. The article analyzes the potential of art education as a space of dialogue, empathy, and shared experience, situated within the paradigm of ecosophy, understood as the coexistence of three interrelated dimensions: environmental, social, and mental ecology (according to the concept by Félix Guattari).

Painting dialogue is interpreted here as a practice based on co-creation, attentiveness, and presence, as well as on the strengthening of experiences of encounter with the Other. In this context, painting becomes not only an act of expression, but a form of communication, wordless, yet deeply rooted in emotion, intuition, and mutual resonance. Art thus opens a pathway for building bridges between individuals from diverse backgrounds, contributing to deeper empathy, a sense of belonging, and solidarity.

The Author's Method of Painting Dialogues.

The method of painting dialogues, which I have developed at the intersection of artistic practice, pedagogical reflection, and autoethnographic research, constitutes an original approach to art as a tool for communication, relationality, and community-building. It stems from the need to create a space where the image becomes not only a form of expression, but above all, a medium for dialogue: intuitive, emotional, and deeply human.

Painting dialogue is based on the idea of co-creation, two (or more) people painting simultaneously on the same surface, without a predetermined plan, without the need to negotiate or verbalize, yet with attentiveness to the presence and action of the other person. It is a process in which participants "speak" through color, gesture, texture, and rhythm. The image emerges as the result of mutual listening and responding, not with words, but with brushstrokes and color fields.

The core principles of the method include:

- no evaluation or hierarchy (every gesture is equally valuable),
- a space of mindfulness and shared presence,
- an openness to the process rather than a focus on the final result,
- a transcultural dimension of communication, based on the universal language of art.

In practice, this method was applied during my research fellowship in Cambodia, where I facilitated painting dialogue sessions in various contexts: educational, therapeutic, and community-based. The process of painting was often accompanied by silence, music, or symbolic opening rituals (e.g., lighting incense, forming a circle of intention). After completing the co-creation process, participants shared their impressions and reflections: verbally or through gestures, eye contact, or touch.

This method also holds therapeutic and transformative potential, it enables emotional expression, reduces internal tension, and supports the sense of agency and belonging. In intercultural contexts, it becomes a safe channel of communication that requires no translation, yet allows for the articulation of what is often inexpressible.

The collected research material, including paintings, field notes, reflections, and photographic documentation, allows painting dialogue to be analyzed not only as an artistic method, but also as a research tool (art-based research) and a pedagogical space rooted in relation, co-creation, and empathy. This method brings together action, presence, and reflection becoming a proposal for alternative education grounded in deep encounter and trust.

Presentation of the Main Research Material.

Personal Research Context. This study is rooted in autoethnographic reflection, interweaving my academic work with artistic creation and educational practice. My journey to Asia in 2024 and 2025, particularly the research and artistic residencies in Cambodia, has deepened my reflection on identity, the relationship with the Other, and the role of art in building bridges across cultures. From pedagogical work, through performative actions, to the development of the painting dialogues method, I have created a space of encounter, visual, emotional, and spiritual, that may inspire new ways of thinking about education in times of global transformation.

During my scientific fellowship in 2025, I collected a rich body of research material, including:

- over a dozen sets of painting dialogues,
- field notes and autoethnographic journals,
- narrative interviews with participants of artistic sessions,
- photo and video documentation,
- and personal reflections, which form part of both the creative and research process.

The analysis of the collected material is based on the art-based research methodology, which treats the artwork not only as an outcome but as an integral part of the cognitive process. The jointly created images are not merely objects of study they function as tools of inquiry, embodying relationships, emotions, and experiences that often escape verbal expression.

My autoethnographic notes, recorded daily after each painting session, document inner transformations and discoveries. They capture the layered perspective of a researcher, artist, and woman moving between worlds. These entries also reveal tensions related to being a “guest” in another culture, the effort to listen without imposing, to accompany attentively, and to respectfully make space for the Other.

An essential dimension of my research is the performativity of presence, embodying a role, being physically immersed in a cultural space different from my own. Through gesture, dance, costume, and ritual, I explored ways of entering into dialogue with the local context. In this sense, performance became not only a mode of expression but a research act and symbolic bridge between realities.

Conclusions and Future Research Perspectives. The collected material shows that painting dialogue is not merely a form of creative collaboration, but a profound experience of encounter – a process of building trust and a space in which mutual understanding becomes possible, despite cultural, linguistic, or ideological differences. It is a meeting of “I” and “You” through the image, where art becomes a relational language, open to the unexpected, the unspoken, and the deeply human.

Thanks to its openness and flexibility, the method of painting dialogues can be effectively applied in formal education, as well as in intercultural, therapeutic, and community-based initiatives. Its strength lies in creating safe spaces for emotional expression, for diverse narratives and individual stories, which often remain unheard or overlooked in the context of global change.

From a theoretical perspective, this method strongly resonates with Félix Guattari’s ecosophy (2000), which emphasizes the need for ecological thinking in three interconnected dimensions: environmental, social, and mental. Guattari notes that any true societal transformation must involve care for the planet, the community, and the inner world of the individual: emotions, consciousness, and self-relationship. Painting dialogue, as a practice of co-creation and shared presence, aligns with this threefold ethics of care and coexistence, functioning as both an artistic method and a philosophy of daily interaction.

In light of this concept, painting sessions may be seen as ecological micro-interventions, subtle acts of world-building grounded in attentiveness, trust, and empathy. Such a relational artistic practice not only addresses the need for communication, but also offers transformative potential, on both the personal and collective level. These actions take on ethical and political dimensions, as they suggest alternative models of coexistence, rooted in listening and community, rather than dominance and division.

Future research perspectives include:

- in-depth exploration of the painting dialogue method in work with various groups: children, youth, the elderly, mature women, and people in refugee or migratory crises;
- interdisciplinary research combining pedagogy, art therapy, the philosophy of dialogue, and ecology;
- study of diverse local adaptations of this practice in different cultural contexts (comparative intercultural studies);
- development of educational and therapeutic models based on relational visual practices in the spirit of ecosophy.

In an age that demands new forms of community, based on empathy, active listening, and co-presence, painting dialogue emerges not only as an educational method, but as a philosophy of encounter. Art, rather than being the exclusive domain of the few, becomes accessible, participatory, and democratic, a universal language capable of connecting people where words are no longer enough. It is a form of contemporary pedagogy of care, which, as Guattari wrote, restructures the relationship between the human being, the world, and the self.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Boal A. Theatre of the Oppressed. Pluto Press. 1979.
2. Dewey J. Art as Experience. Minton. Balch & Company. 1934.
3. Eisner E. W. The Arts and the Creation of Mind. Yale University Press. 2002.
4. Gude O. Principles of possibility. *Art Education*, 2007. 60(1), P. 6–17. URL: <https://doi.org/10.1080/00043125.2007.11651628>
5. Guattari F. The Three Ecologies (I. Pindar & P. Sutton, Trans.). Continuum. 2000.
6. Illeris, K. How We Learn: Learning and Non-learning in School and Beyond. Routledge. 2007.
7. Karczmarzyk M. Dialoh o dydaktycznomu, pedahohichnomu i avto-terapevtychnomu potentsiali "Metody dialohiv mystetstva" [Dialogue on the didactic, pedagogical and auto-therapeutic potential of the “Method of art dialogues”]. *Horyzonty Edukatsii Akademichnoi*.

2023. (1), P. 71–77. URL: <https://doi.org/10.26881/head.2023.1.06>
8. Leavy P. Method Meets Art: Arts-Based Research Practice (2nd ed.). Guilford Publications. 2015.
9. Springgay S., & Freedman D. (2010). Curriculum and the Cultural Body. Peter Lang.
10. What Could/Should Curating Do? (2024). e-flux Education Program. URL: <https://www.e-flux.com/program/542012/what-could-should-curating-do/>
11. The Art of Empathy Study. (2023). PubMed. URL: <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/>
12. ACEID 2024. (2024). Conference Proceedings on Intercultural Dialogue and Education. The Asian Conference on Education & International Development. URL: <https://papers.iafor.org/proceedings/aceid2024/>

REFERENCES

1. Boal, A. (1979). Theatre of the Oppressed. Pluto Press. [in English]
2. Dewey, J. (1934). Art as Experience. Minton, Balch & Company. [in English]
3. Eisner, E. W. (2002). The Arts and the Creation of Mind. Yale University Press. [in English]
4. Gude, O. (2007). Principles of possibility. Art Education. 60(1). 6–17. URL: <https://doi.org/10.1080/00043125.2007.11651628> [in English]
5. Guattari, F. (2000). The Three Ecologies (I. Pindar & P. Sutton, Trans.). Continuum. [in English]
6. Illeris, K. (2007). How We Learn: Learning and Non-learning in School and Beyond. Routledge. [in English]
7. Karcmarzyk, M. (2023). Dialog o dydaktycznym, pedagogicznym i auto-terapeutycznym potencjale "Metody dialogu i sztuki" [Dialogue on the didactic, pedagogical and auto-therapeutic potential of the "Method of

- art dialogues"]. Horyzonty Edukacji Akademickiej. (1). 71–77. URL: <https://doi.org/10.26881/head.2023.1.06> [in Polish]
8. Leavy, P. (2015). Method Meets Art: Arts-Based Research Practice (2nd ed.). Guilford Publications. [in English]
9. Springgay, S., & Freedman, D. (2010). Curriculum and the Cultural Body. Peter Lang. [in English]
10. What Could/Should Curating Do? (2024). e-flux Education Program. URL: <https://www.e-flux.com/program/542012/what-could-should-curating-do/> [in English]
11. The Art of Empathy Study. (2023). PubMed. URL: <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/> [in English]
12. ACEID 2024. (2024). Conference Proceedings on Intercultural Dialogue and Education. The Asian Conference on Education & International Development. URL: <https://papers.iafor.org/proceedings/aceid2024/> [in English]

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Д-Р МАЛЬГОЖАТА Карчмаржик – доцент Гданського університету.

Наукові інтереси: мистецтво як простір взаємин у глобальному світі, художня освіта в контексті екології та міжкультурного діалогу.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

DR MALGORZATA Karcmarzyk – Assistant Professor University of Gdańsk.

Scientific interests: art as a space of relationship in a global world. art education in the context of ecology and intercultural dialogue.

Стаття надійшла до редакції 09.05.2025 р.

Стаття прийнята до друку 20.05.2025 р.

УДК 37 (091) «18/19»

DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-219-148-151

ДЯЧЕНКО Андрій –

аспірант кафедри педагогіки та спеціальної освіти
Центральноукраїнського державного
університету імені Володимира Винниченка
ORCID: <https://orcid.org/0009-00024418-107X>
e-mail: phone.email.december@gmail.com

ЗАКОНОМІРНОСТІ ПРОЦЕСУ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ В УКРАЇНСЬКІЙ СЕЛЯНСЬКІЙ РОДИНІ ПІВДНЯ УКРАЇНИ XIX – ПЕРШОЇ ЧВЕРТІ XX СТОЛІТТЯ

У публікації розкрито закономірності процесу виховання дітей в українській селянській родині південного регіону. Наголошено на важливості вивчення народної педагогіки в плані об'єктивно існуючих особливостей окремих регіонів, які відрізняються специфікою соціально-педагогічного, економічного і культурного розвитку, серед яких чільне місце посідає Південь України. Акцентовано, що особливий інтерес становить період XIX – першої чверті XX ст., який представлено різноманітними засобами і формами виховання, що знайшли своє відображення у фольклорі, народних традиціях, звичаях, обрядах, віруваннях, народних іграх тощо.

Серед закономірностей виховання дітей в українській селянській родині XIX – першої чверті XX ст. виокремлено: залежність від сукупності взаємопов'язаних виховних методів, засобів і форм; результати процесу виховання зумовлювалися рівнем засвоєння дітьми конкретних знань, сформованості у них поглядів і переконань про соціальні ролі та обов'язки жінок і чоловіків; ефективність виховання досягалася через вплив батьків на світ дітей.

У публікації виокремлено характерні риси процесу виховання дітей в українській селянській родині XIX – першої чверті XX ст.: наслідування, копіювання та відтворення досвіду взаємин чоловіка та дружини, батька і матері з дітьми з огляду на їхню статеву приналежність; єдність мети, методів і засобів виховання дітей; варіативність, послідовність і неперервність виховних дій батьків у процесі виховання дітей від їхнього народження до 14 р.

Окреслено складові виховання дітей в українській селянській родині XIX – першої чверті XX ст.: мету, принципи, завдання та організації виховного впливу та конкретні результати. Мета виховання здійснювалася шляхом вирішення завдань: допомога дитині співвіднести себе з однією із статевих груп; усвідомлення дитиною власної соціальної ролі; опанування жіночими чи чоловічими сферами діяльності через передачу трудових знань, умінь, навичок, привчання до ведення та організації домашнього побуту, забезпечення обізнаності в певному ремеслі чи промислі.

Аналіз джерел, уможливив висновок, що передача дітям конкретних знань, практичних умінь і навичок соціального досвіду взаємодії статей досягалася шляхом застосування батьками методів виховання (переконання, навіювання, приклад, привчання, вимога, прохання, розпорядження, заборони, громадська думка), які увиразнювали процес співвіднесення дітей з однією із статевих груп та усвідомлення власних соціальних ролей і призначень у основних сферах життєдіяльності українського селянина; розкривали